

Impactverhalen

Wat doet ons vak eigenlijk met onze klanten en met onszelf?
Om daar wat meer inzicht in te krijgen interviewden we
professional organizers én hun klanten over dat onderwerp.
Het zijn hele persoonlijke en gevarieerde verhalen geworden,
die we 'impactverhalen' doopten. Soms heel nuchter,
soms heel emotioneel, maar allemaal indrukwekkend.

Inhoud

Impactverhalen		Pagina
Een organizer doet zo veel meer dan opruimen	klant	3
Om hulp vragen mag	klant	5
Liefdevol aanduwen	professional organizer	7
Knopen doorhakken en afstand doen	klant	9
'Opruimcoach' dekt de lading niet	professional organizer	11
Mijn verhaal mogen doen is ook opruimen voor mij	klant	13
In mijn hoofd liep alles door elkaar	klant	15
Begin gewoon met een vierkante meter	klant	17
Bovengemiddeld behoefte aan structuur en duidelijkheid	klant	19
Van nature een doener, die graag zinvol bezig is	klant	21
We hebben mijn huis 'ouderdom-proof' gemaakt	klant	23
Verandering en vergankelijkheid	klant	25

klant

Een organizer doet zo veel meer dan opruimen

“In 2013 nodigden mijn compagnon en ik een professional organizer uit, om onze werknemers een cursus timemanagement te geven. Bij ons bedrijf leiden we pas afgestudeerde WO'ers op tot trainees in de IT. Onze werknemers zijn jong en onervaren. De cursus timemanagement beviel uitstekend.”

'Het gaat erom dat je rust en ritme in je werk vindt'

"De professional organizer was een rustige persoonlijkheid. Ze oordeelde niet, stelde open vragen en kwam met concrete adviezen waar iedereen in het bedrijf wat aan had. Omdat de samenwerking tussen mijn compagnon en mij al een tijdje niet zo goed liep, vroeg ik haar om eens met ons te komen praten. Tijdens dat gesprek stelde ze alleen maar vragen. Door die te beantwoorden, kwamen mijn compagnon en ik erachter dat we al een poos niet meer op één lijn zaten. Ik haalde energie uit het opleiden van trainees, mijn compagnon werkte liever met professionals. Ik ben een ondernemer die risico's niet schuwt, mijn compagnon had vooral behoefte aan vastigheid en voorspelbaarheid. Na die bijeenkomst heeft mijn compagnon besloten een andere weg in te slaan. Ik vond het fascinerend om te zien hoe ze er al vragen stellend in slaagde om de vinger op de zere plek te leggen.

Bij de term 'professional organizer' denken veel mensen aan een mevrouw die je helpt met je kledingkast opruimen. Maar een organizer doet zoveel meer. Hij of zij laat je nadenken over jezelf. Waar sta je voor? Waar ben je mee bezig? Hoe pak je dat zo efficiënt mogelijk aan? Dat zijn heel wezenlijke vragen, die iedereen zich regelmatig zou moeten stellen.

De afgelopen jaren heb ik geregeld een beroep gedaan op dezelfde professional organizer. Als ik zag dat een van mijn werknemers ergens mee worstelde, opperde ik: ga eens met haar praten. Soms kreeg ik dan de reactie: Waarom? Ik kan toch prima plannen? Maar daar gaat het niet om. Iedereen kan dingen in een agenda zetten. Het gaat erom, dat je rust en ritme in je werk vindt.

Ze komt langs op de werkvloer, observeert wat een werknemer doet, stelt vragen en schrijft een rapport met concrete tips. Dat heeft in alle gevallen gunstig uitgepakt. Niet per se altijd voor mij als manager, maar wel voor de werknemer zelf. Dat vind ik zo mooi aan haar: haar doel is altijd om de persoon te helpen, niet de organisatie.

Ik kan bijvoorbeeld willen dat iemand efficiënter gaat werken en dus: meer werk gaat verzetten. Maar wanneer zij met zo iemand gaat praten, kan het zijn dat diegene zijn taken en verantwoordelijkheden beter gaat afbakenen. In de praktijk kan dat betekenen dat iemand niet per se meer werk gaat verzetten, maar wel weer met plezier en energie naar zijn werk gaat. Dat zie ik als winst.

Minstens zo belangrijk als targets en resultaten vind ik het, dat mijn werknemers goed in hun vel zitten. Als ik daaraan kan bijdragen door als manager een professional organizer in te schakelen, doe ik dat met liefde."

WE CAN
DO
IT!

klant

Om hulp vragen mag

“In 2016 kreeg ik te horen dat mijn moeder ongeneeslijk ziek was. Een enorme schok, want mijn moeder en ik hadden een heel hechte band. Ze was mijn steun en toeverlaat; vier keer per week paste ze op mijn kinderen en ze sprong vrijwel dagelijks bij in het huishouden. Daarnaast hield ik ongelooflijk veel van haar. Toen bleek dat het een uitzichtloze situatie was, liet ik alles uit mijn handen vallen om haar bij te staan.”

"In de laatste maanden van haar leven probeerde ik terug te doen wat zij in veertig jaar voor mij had gedaan. Terwijl ik daarmee bezig was, overleed, volkomen onverwacht, mijn vader. Toen ook mijn moeder zeven weken later stierf, was het fundament onder mijn bestaan weggeslagen.

Niet alleen emotioneel had het overlijden van mijn ouders een enorme impact; ook praktisch was het een uitdaging. Ik bleef achter met een ouderlijk huis vol dierbare spullen, dat ontruimd en verkocht moest worden. Daarnaast heb ik een fulltime baan en drie kinderen. Nog duidelijker bleek, hoeveel mijn moeder al die jaren voor me had gedaan, ook in huis. Neem alleen al de was. Met drie kinderen en twee volwassenen in huis moet je daar eigenlijk continu mee bezig zijn. Ik kreeg dat niet voor elkaar, zodat er een chaotische situatie ontstond. Schone was vouwde ik wel op, maar liet ik vervolgens in manden staan. Spullen uit mijn ouderlijk huis waarvan ik geen afstand kon doen, nam ik mee. Langzaam maar zeker slibde de zolder van mijn huis dicht.

Als ik dingen niet onder controle heb, kan ik dwangmatige gedachten krijgen. Op een gegeven moment merkte ik dat ik op mijn werk bezig was met de situatie thuis. Ging alles wel goed en op mijn manier? Daar werd ik enorm onrustig van. Toen wist ik, dat ik hulp nodig had. Ik ben gaan googlen en vond een professional organizer bij mij in de buurt. De eerste keer dat ze langskwam, moest ik wel wat overwinnen. Maar het was een heel prettig mens en ik voelde vrijwel direct dat ik haar kon vertrouwen.

'Het geeft rust om te weten dat ik niet alles alleen hoef te kunnen'

In het begin spraken we wekelijks af. Er waren dagen dat ik alleen maar heb gehuild, maar ook dagen dat ik heel hard heb gewerkt en grote slagen maakte. Als ik ergens geen afstand van kon doen, zoals het mooie speelgoed dat de kinderen van mijn moeder hadden gekregen, bedacht ze een goed doel waar ik het aan kon schenken. Ook fijn was het, dat ze alles meteen meenam. Zelf kan ik iets in mijn auto zetten en er vervolgens nog twee jaar mee rondrijden. Ook kan ik haar altijd appen met praktische vragen.

Op een dag kwam mijn organizer met het boek *Opgeruimd leven met AD(H)D*. Toen ik het las was het alsof ik in de spiegel keek. Ik heb me niet laten onderzoeken; ik wist het meteen: dit gaat over mij. De wetenschap dat mijn hersenen anders werken dan die van anderen, waardoor ik met sommige dingen meer moeite heb, heeft een groot verschil gemaakt. Het geeft rust om te weten dat ik niet alles alleen hoef te kunnen. Ik mag om hulp vragen."

professional organizer

Liefdevol aanduwen

“Mensen helpen om de beste versie van zichzelf te worden is mijn diepste drijfveer. Om die reden ben ik in 2003 de opleiding tot professional organizer gaan volgen. Voor die tijd werkte ik in het debiteurenbeheer. Het ging me goed af om mensen facturen te laten betalen, maar ik wilde meer dan dat.”

“Als professional organizer kan ik een wezenlijke bijdrage leveren aan de maatschappij. Sommige mensen redden het nu eenmaal niet zonder een zetje in de rug. ‘Liefdevol aanduwen’, noem ik het zelf.

Ik werk met de ingewikkeldste categorie cliënten: de hoarders; dwangmatige verzamelaars, die vaak meervoudige psychische problemen hebben. Ze komen bij mij via de afdeling WMO van de gemeente. In de loop van de jaren ben ik steeds meer een hulpverlener geworden. Want ik doe zoveel meer dan alleen helpen met opruimen.

Veel van mijn cliënten hebben weinig sociale contacten; ik ben heel belangrijk voor ze. Als het nodig is, kan ik streng zijn en houd ik cliënten een spiegel voor. Maar mijn belangrijkste taken zijn toch luisteren en troosten. Ik kom zo veel leed tegen. Dat heb ik van tevoren wel onderschat.

Soms kom ik in huizen die tot aan het plafond zijn volgestouwd met rommel. Voor al mijn cliënten zijn spullen ontzettend belangrijk. Ze zijn een verlengde van henzelf. Zo had ik een cliënt die voor elke belangrijke gebeurtenis in haar leven een tasje had gekocht. Van geen van die tasjes kon ze afstand doen. Ze maakten deel uit van haar geschiedenis; er een wegdoen voelde alsof ze een deel van zichzelf wegdeed.

Een andere cliënt spaarde lege flessen. Ze moesten allemaal bewaard blijven. Zoiets moet ik accepteren. Ik kan mijn cliënten niet dwingen om dingen weg te gooien; ze moeten het zelf willen. In de loop van de jaren heb ik moeten leren om op mijn handen te gaan zitten en me aan te passen aan het tempo van mijn cliënten. Dat kost veel energie.

‘Als organizer moet je een engelengeduld hebben en nooit oordelen’

Ooit was er een cliënt die tegen me snauwde. Dat vond ik lastig. Opeens realiseerde ik me dat zijn gedrag me deed denken aan mijn vader, die vroeger vaak tegen me uitviel. Op dat moment wist ik dat ik met deze cliënt moest stoppen. Ik kon er niet voldoende voor hem zijn, omdat ik te veel met mezelf bezig was. Daar moet je altijd alert op zijn in dit vak.

Het risico van dit werk is dat je hoofd te vol raakt. Je ziet zoveel troep en viezigheid; dat moet je af en toe van je afzetten en dan even iets voor jezelf doen. Bij mij is dat tuinieren. Als ik dat niet regelmatig doe, lukt het me niet meer om geduldig te zijn tegen mijn cliënten. En dat is een absoluut vereiste. Als organizer moet je een engelengeduld hebben en nooit oordelen.

Omdat ik het gevoel had dat ik tekortschoot in mijn kennis, ben ik een paar jaar geleden opnieuw gaan studeren: Verlieskunde en Social Work. De extra kennis helpt me om mijn cliënten nog beter te begrijpen. Zo verdiep ik mijn werk steeds meer. Daardoor kan ik het met liefde blijven doen.”

klant

Knopen doorhakken en afstand doen

“Terugkijkend is het een wonder dat ik het tot mijn 52ste heb volgehouden zonder professional organizer. Mijn twee kinderen heb ik grotendeels alleen opgevoed; daarnaast heb ik jarenlang gewerkt, eerst bij een bank, later als sociaal pedagogisch werker. Mijn huishouden was altijd een rommeltje, dat wel. Maar mijn kinderen zijn niets tekortgekomen. Dat was in mijn eigen jeugd wel anders.”

'Ze legde een fundering van systemen, waardoor ik kon blijven functioneren'

"Mijn vader was op zich een prima man, maar hij was alcoholist. Daardoor was hij mijn hele jeugd emotioneel afwezig. Mijn moeder had tijdens de Tweede Wereldoorlog in een Jappenkamp gezeten en was zwaar getraumatiseerd. Zij was een hoarder; ze bewaarde alles en het was een grote chaos bij ons thuis. Daarbij was mijn moeder door haar trauma onvoorspelbaar en driftig, ze kon heel wreed zijn tegen mij en mijn broertjes en zus. Als kind was ik daarom voortdurend op mijn hoede. Tot overmaat van ramp werd ik als tiener seksueel misbruikt door een oppas.

Ondanks, of misschien wel dankzij mijn moeilijke jeugd, heb ik keihard gewerkt om iets van mijn leven te maken. Ik wilde per se niet zo worden als mijn ouders. Als dertiger zocht ik psychologische hulp om mijn jeugdtrauma's te verwerken. Helaas kwam ik terecht bij een malafide psycholoog die me seksueel misbruikte. Dat heeft jarenlang geduurd.

Drie jaar geleden stortte ik volledig in. Tot dan toe was het steeds nog wel gelukt om voor mezelf te zorgen; nu ging dat echt niet meer. Ik was zwaar depressief en suïcidaal. Toen pas kreeg ik de hulp die ik nodig had. Mijn chronische vermoeidheid en warrigheid kregen een naam: Post Traumatische Stress Syndroom (PTSS). Ik kreeg een psychiatrisch hulpverlener, die zag hoe ik naast mijn psychische problemen ook worstelde met dagelijkse taken.

Als kind heb ik nooit het goede voorbeeld gehad en door mijn PTSS overzie ik niet wat ik moet doen. In mijn hoofd loopt alles door elkaar. Ik ben chronisch moe, heb vaak migraine en vergeet doorlopend van alles.

Mijn hulpverlener bracht me in contact met een professional organizer. Die hielp me om stap voor stap structuur aan te brengen in mijn leven. Dankzij haar heb ik nu een vast dagprogramma, overzicht in mijn post en financiën, geordende kasten, ordners waarin ik alles kan opbergen en harmonische kleuren in huis. Daardoor ervaar ik veel meer rust in mijn hoofd.

Ook heb ik dankzij mijn organizer afstand kunnen doen van allerlei overbodige spullen. Ik bewaarde van alles. Aan al die spullen had ik een herinnering, soms niet eens een leuke. Toch kon ik ze niet wegdoen. Mijn organizer hielp me om knopen door te hakken en om afstand te doen van spullen; een emotioneel proces. Van sommige dingen heb ik een foto gemaakt, zodat de herinnering bewaard bleef zonder ruimte in te nemen. Dat soort slimme oplossingen had ik uit mezelf nooit bedacht.

Wat mijn organizer me gaf, was veel meer dan praktische hulp. Ze legde een fundering van systemen, waardoor ik kon blijven functioneren. In een tijd waarin ik het liefste dood wilde, gaf zij me weer vaste grond onder de voeten. Je kunt wel zeggen dat haar hulp levensreddend is geweest."

professional organizer

'Opruimcoach' dekt de lading niet

“Het is jammer dat er geen goed Nederlands woord bestaat voor professional organizer. Opruimcoach dekt de lading niet. Een organizer doet meer dan helpen met opruimen; hij of zij creëert ruimte, zowel letterlijk als figuurlijk, waardoor mensen weer toekomen aan de dingen die ze echt graag doen.”

'Met een praktische insteek kan zoveel gebeuren'

"Opruimen is dus het middel, niet het doel op zich. Veel van mijn klanten zijn ontzettend veel tijd kwijt aan het zoeken naar spullen en het vinden van structuur. Dat is zonde, want tijd is zo kostbaar!

Van jongs af aan ben ik al goed in het bedenken van praktische oplossingen en het zorgen voor overzicht. Mijn vader was meubelmaker. Hij was thuis ook altijd bezig; zijn gereedschap en materiaal lag overal. Als klein meisje vond ik het leuk om zijn spullen op te ruimen en te ordenen. Dat gaf mij een goed gevoel en voor hem was het ook fijn. Dat je van zoiets je beroep kon maken, wist ik toen natuurlijk nog helemaal niet.

Door de jaren heen heb ik allerlei banen gehad. Op elke werkplek werd ik al gauw degene die orde en structuur bracht. Vaak werkte ik met creatieve mensen, die moeite hadden met overzicht bewaren. 'Dat kan handiger', dacht ik vaak. En dan bedacht ik hoe.

In 2000, toen ik eigenlijk een sabbatical had genomen, las ik in de krant dat er een opleiding tot professional organizer bestond. Die was toen net opgericht. Ik meldde me meteen aan. Tijdens de opleiding was het alsof alles samenkwam wat ik mijn leven lang al had gedaan.

Intussen ben ik 20 jaar actief als organizer. Ik doe mijn werk met veel plezier. Het afstemmen op verschillende mensen, aanvoelen wat belangrijk is, vind ik interessant. Achter iedere hulpvraag zit een verhaal, dat vaak al snel naar boven komt. Maar ik ben geen therapeut; ik ga samen praktisch aan de slag. Vaak gaan mensen daardoor zelf oplossingen zien en beslissingen nemen. Dat vind ik het mooie van dit beroep: dat met een praktische insteek zoveel kan gebeuren, vaak ook op psychisch vlak. Ruimte in huis én hoofd!

Het succes van een klus staat of valt met de motivatie van de klant. Als die niet echt wil veranderen, kan ik doen wat ik kan, maar dan beklijft het niet. Het is ook niet de bedoeling dat ik al het werk doe. Een klant leert organiseren en moet ook zelf aan de slag met opdrachten. Het ultieme doel is dat ik mezelf overbodig maak.

Een klant die me is bijgebleven, was een muziektherapeute die voor zichzelf wilde beginnen. Haar echtgenoot was een tijdje geleden overleden. Van de voormalige echtelijke slaapkamer wilde ze een goede werk- en praktijkruimte maken. Overal in huis moesten dingen verzameld en opgeruimd worden. Het was een hele puzzel, waarbij de klant steeds beslissingen moest nemen; ook over emotioneel beladen spullen. Maar deze vrouw had zich voorgenomen: ik ga ervoor. Samen hebben we keihard gewerkt. En het is gelukt: het huis is aan kant, ze heeft een prachtige werkruimte met een goed toegankelijk muziekarchief en haar praktijk draait als een zonnetje. Als ik daaraan denk, voel ik een grote voldoening!

klant

Mijn verhaal doen is ook opruimen voor mij

“Ik ben geboren in voormalig Nederlands-Indië. Daar heb ik als jong kind twee oorlogen meegemaakt: de Tweede Wereldoorlog en de postkoloniale oorlog die daarop volgde. Op mijn tweede verjaardag liep ik aan de hand van mijn moeder het Japanse interneringskamp binnen. Daar was constant stress, geweld en honger – ik heb martelingen gezien en uit vuilnisbakken gegeten.”

“Vanaf dat moment sprak je niet meer als een kind”, vertelde mijn moeder later. Ons gezin was zwaar getraumatiseerd uit de oorlogen gekomen.

In 1956 verhuisden we gedwongen naar Nederland en kwamen met een heleboel andere gezinnen in een groot landhuis te wonen. We moesten woekeren met ruimte; overall opgestapelde spullen, een plekje voor jezelf was ondenkbaar. Pas op mijn twintigste kregen mijn ouders een huis voor ons alleen en kreeg ik voor het eerst een eigen kamer.

Later kwam ik met mijn eigen gezin in een heel huis te wonen. Ik wist niet wat ik met al die ruimte aan moest. Ordenen, opruimen, weggooien, ik had het nooit geleerd. Voor mij waren alle spullen even belangrijk; ik klampte me aan alles vast.

In 2005 verhuisde ik alleen naar een klein appartement. Ik had veel te veel spullen. Toen werd mij pas goed duidelijk dat ik meer hulp nodig had. Al jarenlang volgde ik diverse therapieën voor de post-traumatische stress stoornis die ik aan mijn oorlogsverleden heb overgehouden. Maar dat was niet genoeg. Nu bleek, dat ik ook bij veel dagelijkse dingen hulp nodig had: begeleiding, meedenken, opruimen, ordenen, administratie.

Hoewel ik behoorlijk wat daadkracht heb, kan ik opeens ergens inschieten en als verlamd dingen eindeloos voor me uitschuiven. Als ik iemand moet bellen, lukt het me niet om zomaar de telefoon op te pakken. Het idee alleen al maakt me moedeloos. Als ik geen hulp krijg, komt er niet veel uit mijn handen. Mezelf bezighouden kan ik prima – ik hou van borduren, mandala's tekenen, lezen en stukken uit de krant knippen. Maar al die hobby's brengen spullen met zich mee die ik moet opruimen. Dat vind ik lastig. Waar laat ik alles? Mijn hele huis ligt vol stapels.

'Ordenen, opruimen, weggooien, ik had het nooit geleerd'

In de loop der jaren heb ik drie professional organizers gehad. De eerste twee wilden alleen maar opruimen en konden niet goed omgaan met mijn emoties. Door mijn PTSS kan ik, schijnbaar vanuit het niets, in tranen uitbarsten. Daar moet je maar tegen kunnen.

Mijn huidige organizer stemt af op mijn behoeften en mijn tempo. Dat heeft ze wel moeten leren. In het begin wilde ook zij veel te snel aan de slag. Dan zat ze bij me aan tafel en begon alvast dingetjes te ordenen, met van die bezige handen – vreselijk vond ik dat. Ik moet eerst een vertrouwensband opbouwen en dat kost tijd.

Mijn verhaal mogen doen, verdrietig mogen zijn, is ook opruimen voor mij. Inmiddels begrijpt mijn organizer dat. Soms praten we drie uur lang. Dan heb ik na afloop het gevoel dat ik keihard heb gewerkt, waardoor ik met goede moed van alles durf aan te pakken.

Organizeren gaat over meer dan opruimen; het gaat over rouw en verlies. Dat zijn universele thema's. De samenwerking tussen organizer en klant is als het goed is ook een uitwisseling. Ik ben méér dan een klant. Ik ben een mens, die ook wat te bieden heeft: mijn levenservaring, mijn visie op de wereld en alles wat ik door mijn ellende heb geleerd.”

klant

In mijn hoofd liep alles door elkaar

“We denken vaak dat we dingen zelf wel kunnen oplossen, maar ik ben ervan overtuigd dat iedereen blinde vlekken heeft. Zo ook ik. Ongeveer een jaar geleden liep ik vast op mijn werk. Ik werkte als salarisadministrateur bij een provincie. Privé liep het op dat moment niet zo lekker, wat ik meenam naar mijn werk.”

'Door haar praktische tips ben ik efficiënter gaan werken'

"In mijn hoofd liep alles door elkaar; ik kon geen hoofd- en bijzaken meer onderscheiden en mijn to do list was eindeloos. Ik dacht: als het zo doorgaat, val ik uit. Toen ik mijn situatie besprak met mijn werkgever, stelde die voor dat ik eens ging praten met een professional organizer. De provincie had daar goede ervaringen mee. Er bleek een potje te zijn voor coaching en bijscholing dat ik ook hiervoor kon inzetten. Ik besloot het te doen.

De professional organizer was een stabiele, praktische vrouw die bij me langskwam op het werk en meekeek met wat ik allemaal moest doen. Een van de dingen waar ik veel stress van kreeg, was mijn mailbox.

Gedurende de werkdag stroomde die in hoog tempo vol. Omdat ik ondertussen aan het werk was, kon ik niet op alles direct antwoorden. Dus liet ik vaak dingen lopen, waardoor er bij de afzender soms irritatie ontstond – 'Waarom hoor ik niks?' Een van de eerste dingen die ik leerde van mijn organizer, was dat ik niet op alles meteen inhoudelijk hoefde te reageren. In plaats daarvan kun je een kort mailtje terugsturen waarin je zegt: 'Ik heb je bericht ontvangen; vandaag heb ik geen tijd, maar morgen (of volgende week) wel'. Dan is de afzender gerustgesteld en is bij jou de druk van de ketel.

Plannen vond ik ook lastig. Door met mijn organizer te gaan zitten en concreet op een rijtje te zetten: wat heb ik allemaal gedaan en wat moet ik nog doen, kreeg ik weer overzicht. Als je niet precies weet wat je nog moet doen en hoe lang je daarvoor nodig hebt, wordt het een brij in je hoofd. Het zijn hele simpele, praktische dingen, maar voor mij maakten ze een groot verschil.

Omdat het door privé-omstandigheden op het werk toch niet lekker liep, heb ik na een periode van bezinning besloten om te beginnen als freelance salarisadministrateur. Mijn organizer bood aan om me te helpen bij het opstarten van een eigen bedrijf. Ze was erg betrokken; dat was fijn. Tot nu toe heb ik haar niet om hulp hoeven vragen en dat is mede te danken aan de dingen die ik van haar heb geleerd. Dankzij mijn organizer houd ik tegenwoordig de werk-privé balans goed en bewaar ik het overzicht. Door haar praktische tips ben ik efficiënter gaan werken en is mijn communicatie met klanten verbeterd.

Ik kan het iedereen aanraden om een organizer in te schakelen. Als je, zoals ik, regelmatig tegen timemanagement issues aanloopt, is het het proberen meer dan waard."

klant

Begin gewoon met een vierkante meter

“Als je mijn huis nu ziet, kun je je bijna niet voorstellen hoe groot de chaos een paar jaar geleden was. Regelmatig lag overal een halve meter rommel – de vloer was dan niet te zien. Ik kon niks meer vinden en het was ook niet schoon. De omslag kwam, toen de Belastingdienst beslag op mijn spullen legde.”

'Dankzij haar duren die dalletjes tegenwoordig veel korter'

"Ik had al jaren geen aangifte gedaan en moest allerlei boetes betalen, wat ik steeds uitstelde. Toen ik die deurwaarder zag, raakte ik in paniek. Gelukkig was het een aardige vrouw. Ze zei dat de beslaglegging bedoeld was als een schop onder mijn kont. Dat was hard nodig.

Ooit had ik een vrouw ontmoet die professional organizer was. We hadden visitekaartjes uitgewisseld. Toeval bestaat niet: net toen ik contact met haar wilde opnemen, kreeg ik een mailtje dat ze een 'loslaatdag' organiseerde. Daar ben ik heen gegaan. De dag zelf viel wat tegen – ik had meer nodig dan huis-, tuin- en keukentips. Maar de eerste stap was gezet.

Omdat ik mijn organizer niet thuis durfde uit te nodigen, spraken we in het begin af op haar kantoor. Ik nam foto's mee van mijn huis. Toen ze die bekeek, vroeg ze: "Wat is het verhaal hierachter?" Een moeilijk te beantwoorden vraag, vond ik. Ik ben al mijn hele leven een chaoot. Mijn moeder werd vroeger gek van mijn rommelkamer – ze kon dan heel boos worden. Zelf had ik totaal geen last van rommel. Nog steeds niet. Opruimen heeft me gewoon nooit geïnteresseerd. Ik besteed mijn tijd liever aan andere dingen. Ik ben veel buitenshuis en doe veel met de computer. Die is trouwens heel georganiseerd, dus ik kan het wel.

Na een poosje kwam mijn organizer ook bij mij thuis. Gelukkig schrikt ze niet zo snel. Ze was heel aardig en positief. En daadkrachtig. Als ik niet wist waar ik moest beginnen, zei zij: "Begin gewoon met een vierkante meter. Je hoeft niet meteen het hele huis op te ruimen."

Zo veranderde de onoverzichtelijke berg in behapbare porties, die we samen stap voor stap aanpakten. Ook besteedde ze veel tijd aan het scheppen van voorwaarden voor langetermijnoplossingen. Ze keek naar mijn vaardigheden en hield rekening met mijn zwakke punten. Ze leerde me ook om na afloop blij te zijn met het behaalde resultaat.

Ik ben ongelooflijk trots op wat we samen hebben bereikt in een paar jaar tijd. Vroeger durfde ik niemand thuis uit te nodigen; nu geef ik voor het eerst in jaren een verjaardagsfeestje. Mijn organizer komt ook – we zijn intussen bevriend geraakt.

Het werkt bij mij goed om een stok achter de deur te hebben. Zo heb ik een tijdje geleden een bijzonder koffiezetapparaat gekocht. Nu kan ik mensen bij mij op de koffie vragen en heb ik een goede reden om op te ruimen.

Intussen komt mijn organizer nog maar eens in de paar maanden. Als het niet goed met me gaat of als ik veel aan mijn hoofd heb, zak ik nog steeds wel eens in. Maar dankzij haar duren die dalletjes tegenwoordig veel korter. Ik weet nu zelf, hoe ik eruit moet klimmen."

klant

Bovengemiddeld behoefte aan structuur en duidelijkheid

“Vier van de vijf mensen in ons gezin hebben bovengemiddeld behoefte aan structuur en duidelijkheid. Onze oudste dochter heeft autisme, onze twee zoons ADD en na jaren van vastlopen bleek ook mijn man autisme te hebben. Toen de kinderen nog klein waren, slaagden we er niet goed in om structuur aan te brengen in ons huishouden.”

'Ik heb meer aan onze organizer gehad dan aan alle andere hulpverleners bij elkaar'

"Het was rommelig, niets had een vaste plaats. Ik werkte fulltime, mijn man was vaker thuis en dus het aanspreekpunt. Hij had soms moeite met regelingen, zodat veel daarvan toch op mij neerkwam. De diagnoses openden de deur naar hulp: we kwamen in aanmerking voor een Persoonsgebonden Budget (PGB), waarmee we zelf zorg konden inkopen voor ons gezin.

Met het PGB konden we een professional organizer inhuren om ons gezin praktisch te ondersteunen. Toen ze de eerste keer kwam, was ik opgelucht dat het niet zo'n piepjong meisje was, maar een vrouw van onze eigen leeftijd. Ook fijn vond ik het, dat ze ons niet ging vertellen hoe het moest. In plaats daarvan keek ze samen met ons waar we behoefte aan hadden, met veel respect voor mijn man. Door zijn autisme heeft mijn man een kloof tussen denken en doen. Een ogenschijnlijk simpele taak, zoals het ophangen van een lampje, kan hij weken voor zich uitschuiven omdat hij het perfect wil doen. Ik was blij dat de organizer daar niet over oordeelde, maar met hem meedacht.

Ze ging heel planmatig te werk: leerde ons schiften en alles wat met eenzelfde activiteit te maken heeft, bij elkaar opbergen – spelletjes bij spelletjes, gereedschap bij gereedschap, schoonmaakspullen bij schoonmaakspullen. Dat leverde al heel veel overzicht op. Ook pakten we samen onze rommelzolder aan. Alles staat daar nu in dozen met labels; dat gaf heel veel rust.

Ook zijn we kritisch gaan kijken naar de kinderkamers. Tegen een kind met autisme of ADD kun je wel zeggen: ruim je kamer op, maar dat werkt niet.

Ze moeten een concreet voorbeeld hebben en alle spullen moeten op een logische, vaste plek. Toen alles geordend en netjes was, hebben we er foto's van gemaakt voor de kinderen, die ze erbij konden pakken. Zo leerden we ze om het zelf te doen.

De oplossingen die de organizer aandroeg, had ik misschien ook zelf kunnen bedenken. Maar dat deed ik niet; ik had het al zo druk. Eerlijk gezegd denk ik dat alle zorg-intensieve gezinnen baat zouden hebben bij een professional organizer. Zelf zeg ik wel eens, dat ik meer aan onze organizer heb gehad dan aan alle andere hulpverleners bij elkaar.

Op een gegeven moment stopte ons PGB. We moesten het zelf kunnen, vond de gemeente. Dat was jammer, want autisme en ADD gaan niet over en we konden de organizer niet zelf betalen. Het is ons deels gelukt om de structuur vol te houden. Maar soms zakken we weer even in, bijvoorbeeld in tijden van stress. Ik denk dat het goed zou zijn als gemeenten beseften dat blijvende praktische hulp aan mensen met autisme en ADD geen verspilling is, maar uiterst zinvolle zorg."

klant

Van nature een doener, die graag zinnol bezig is

“Na de dood van mijn moeder, drie jaar geleden, kon mijn vader – met Alzheimer – niet meer zelfstandig wonen. Mijn man en ik besloten dat hij bij ons zou komen wonen. We hebben een boerderij en konden op het erf een aanleunwoning voor hem laten bouwen.”

'Die dozen zoeken we nog weleens uit', dacht ik bij de verhuizing'

"Bij de verhuizing hebben we veel van mijn vaders spullen weggedaan, behalve de dozen met oude foto's. Die gooi je niet weg; daar zit emotionele waarde aan. Maar ja, er zat geen enkel systeem in – alles zat door elkaar heen. Mijn ouders waren niet zo georganiseerd, dus ze hadden nooit foto's ingeplakt. 'Die dozen zoeken we nog weleens uit', dacht ik bij de verhuizing. Maar dat gebeurde niet.

We konden aanspraak maken op een PGB om mijn vader te ondersteunen. In eerste instantie zochten we het in dagbesteding. Zijn vijf kinderen hadden het allemaal druk met werk en gezin. We konden wel af en toe langskomen, maar niet structureel tijd met hem doorbrengen. Mijn vader was dus best eenzaam, ook al woonde hij bij ons op het erf. We hebben van alles geprobeerd – hulpverleners die hem thuis gezelschap kwamen houden, mensen die hem meenamen voor fietstochtjes, hem dagdelen naar een zorgboerderij laten gaan. Maar mijn vader wilde dat allemaal niet. Ik denk, dat hij de hulpverleners betuttelend vond.

Zelf was ik in die periode stomtoevallig bezig mijn oude foto's te ordenen met een professionele organizer. Ook ik had jarenlang losse foto's in dozen bewaard. Nu merkte ik, hoe leuk het was om een groeiende rij mooie fotoboeken in de kast te hebben staan. Mijn kinderen vonden het leuk om samen foto's te kijken. Opeens viel het kwartje bij ons: waarom lieten we mijn vader niet precies hetzelfde doen? Mijn vader is van nature een doener, die graag zinvol bezig is. Het ordenen van zijn oude foto's had zin. Wij, zijn kinderen, hadden er geen tijd voor en bovendien wisten we van sommige mensen op de foto's niet eens wie ze waren. We besloten het te proberen.

De organizer kwam ongeveer één keer per week een paar uur met mijn vader zitten. Het bleek een gouden greep. Mijn vader vond het ontzettend leuk. Hij vond de organizer aardig, keek uit naar haar komst. Samen maakten ze een groot aantal fotoboeken. Als wij bij mijn vader op bezoek kwamen, bekeken we die met hem. Mijn vader bleek nog heel veel herinneringen te hebben, ook aan zijn vroege jeugd. Zo ontstonden keer op keer mooie, waardevolle gesprekken.

Ooit hoorde ik iemand zeggen dat Alzheimer vaak voorkomt bij mensen die nog iets te verwerken hebben. Of dat altijd waar is weet ik niet, maar in mijn vaders geval klopte het.

Hij had geen makkelijke jeugd: zijn vader was streng en driftig naar hem. Bij het bekijken van foto's uit zijn jeugd zei mijn vader op een keer: 'Ach, mijn vader had een groot gezin en een boerenbedrijf; hij stond natuurlijk onder enorme druk.'

Door bezig te zijn met zijn jeugdfoto's kreeg mijn vader dus de mogelijkheid om vrede te hebben met zijn verleden. Hoe mooi is dat?"

klant

We hebben mijn huis 'ouderdom-proof' gemaakt

“Negen jaar geleden overleed mijn man, na een intensieve en verdrietige periode, waarin hij steeds minder kon en ik hem verzorgde. Een paar jaar na zijn dood merkte ik dat ik langzaam maar zeker steeds vergeetachtiger werd. Vaak kon ik dingen niet terugvinden in huis – zoals mijn telefoon. Ik was steeds meer tijd kwijt aan zoeken en piekeren.”

"Niets had een vaste plaats in mijn huis; ik liet van alles slingeren of stopte het weg in laatjes. Weggooien was voor mij geen optie en formulieren belandden op onduidelijke stapeltjes. Hoe langer hoe meer kreeg ik een onrustig gevoel in mijn hoofd. Ik wilde van dat gevoel af.

In het verleden had ik al eens hulp gekregen bij mijn administratie. Mijn nichtje is nota bene professional organizer. Als verjaardagscadeau bood ze me een keer aan om mijn formulieren te helpen ordenen. Dat was heerlijk; ze heeft me destijds enorm geholpen met een systeem. Helaas kwam daar na de dood van mijn man weer de klad in.

Toen ik mijn nichtje opnieuw om hulp vroeg, verwees ze me naar een collega die meer ervaring had in het ordenen bij mensen thuis. Achteraf gezien een goeie zet, want ik had meteen een heel goed gevoel bij deze organizer.

Als jongste telg uit een gezin van negen kinderen voelde ik me vaak ongezien. Daar heb ik een bepaalde gevoeligheid aan overgehouden: als ik nieuwe mensen ontmoet, let ik altijd goed op of ze werkelijk geïnteresseerd in me zijn. Bij deze organizer wist ik direct: zij ziet me en zij luistert écht naar me. Dat was zo fijn! In plaats van mij te vertellen wat ik wel en niet moest doen, vroeg ze uitgebreid waar ik tegenaan liep en waar ik behoefte aan had. Pas daarna kwam ze met voorstellen, die ze me niet oplegde maar voorzichtig opperde.

Niet iedereen kan zelf een professional organizer betalen. Bij mij liep de hulp via het WMO-loket van de gemeente, nadat ik daar zelf om had gevraagd. Ik vond het belangrijk om de gemeente hierbij te betrekken, omdat ik weet dat ik niet de enige ben die worstelt met vergeetachtigheid.

'Zij ziet me en luistert écht naar me'

Mensen worden steeds ouder en dat brengt nu eenmaal bepaalde problemen met zich mee.

Met mijn organizer heb ik in een jaar tijd het hele huis 'ouderdom-proof' gemaakt. Zij leerde me mijn spullen in te delen in categorieën. Per categorie keken we welke ruimte daarbij paste. Bijvoorbeeld: alles wat met 'naar buiten' te maken had, borgen we op in de hal; alles wat met 'administratie' te maken had in een kast in mijn studeerhoek. Ze was soms best streng; zo mocht ik nooit meer spullen achteloos ergens neerleggen. Alles moest op een vaste plek. Ook leerde ze me om afstand te doen van spullen. Eerst vond ik dat moeilijk, maar nu weet ik niet beter.

Het voelt goed dat ik mijn kinderen op termijn niet opzadel met een huis vol chaos. Maar bovenal heeft het me een geweldig gevoel gegeven dat ik op mijn leeftijd nog bleek te kunnen veranderen. Je bent nooit te oud om te leren!"

klant

Verandering en vergankelijkheid

Mijn vrouw en ik waren heel verschillend. Ik hou van ruimte en overzicht, mijn vrouw gooide nooit iets weg. Ze hield van mooie spullen. In de loop der jaren had ze daar heel wat van verzameld – kunstwerken, servies en aardewerk, kleren, linnengoed, sieraden... Alles was haar even dierbaar en alles had een verhaal.

“Op zolder stonden dozen vol; we wisten niet eens precies meer wat. Ook maakte mijn vrouw gedurende de dag veel aantekeningen – overal in huis lagen kattenbelletjes. Het was beslist geen chaos in ons huis – daar was mijn vrouw te precies en te sfeergevoelig voor. Maar het was wel vol. Op een goed moment begon ik daar last van te krijgen.

Zonder dat ik dat expliciet had benoemd, zei mijn vrouw op een dag: ‘Misschien moeten we eens professionele hulp inschakelen.’ Ik had zoiets nooit durven voorstellen, maar toen zij er mee kwam, ging ik direct tot handelen over. Ik vond een professional organizer in onze regio en maakte een afspraak. De eerste ontmoeting was best spannend. Mijn echtgenote was iemand die niet iedereen zo maar toeliet. Maar de organizer stelde zich heel rustig en respectvol op en gaf ons alle ruimte. Door de juiste vragen te stellen, liet ze ons zelf benoemen waar we hulp bij nodig hadden. Ik voelde dat ze mijn behoefte aan ruimte begreep, maar ze toonde ook begrip voor mijn vrouw. Dat deed ze heel knap.

Het eerste wat we aanpakten was onze gigantische kast met glas- en aardewerk. We haalden alles eruit en bespraken wat we nodig hadden en wat niet. Zo pakten we ook de schuur aan, de bijkeuken en als laatste de zolder. Ik zie ons nog bezig daar – mijn vrouw zat op een stoel, terwijl de organizer en ik haar om beurten allerlei spullen aanreikten waarover zij mocht beslissen: houden of wegdoen. Bij mijn vrouw kwamen allerlei herinneringen op, die ze met ons deelde.

‘Het was beslist geen chaos in ons huis, maar het was wel vol’

Op een gegeven moment vroeg de organizer: ‘Kun je ook iets wegdoen zonder er een verhaal bij te vertellen?’ ‘Nee’, zei mijn vrouw. Wat mij boeide in de ontmoetingen met onze organizer, was de confrontatie met wezenlijke dingen als verandering en vergankelijkheid, door het contact met het verleden dat in bewaarde spullen zit. En de vele emoties die dat met zich meebrengt.

Langzaam maar zeker kwam er meer ruimte in ons huis. Na een keer of zes, zeven flink aanpakken met de organizer besloten we dat ze niet meer hoefde te komen. Niet lang daarna werd mijn vrouw ziek. Ze was al nierpatiënt, maar kreeg daar complicaties bij. Er volgde een moeilijke tijd, waarin mijn vrouw steeds afhankelijker werd. Drie jaar geleden is ze overleden.

Impactverhalen

Heb je deze impactverhalen gelezen en denk je nu dat (een) professional organizer iets voor jou is?
Ga dan naar onze website: www.nbpo.nl

Impactverhalen is een uitgave van de NBPO®
www.nbpo.nl
info@nbpo.nl

Copyright: NBPO 2020
Tekstschrijver: Francine Postma
Ontwerp: ontwerpDING

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande toestemming van de eigenaar.